

บันทึกพิเศษของคุณบุญเยี่ยม คำชาสันต์

โดย วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ

ก่อนที่จะได้รู้เรื่องนิมิตมหัศจรรย์ของผมในฉบับนี้ ผมก็ขอช่วยเตือนความจำกับท่านผู้อ่านอีกเช่นเคย ซึ่งเตือนความจำของผมฉบับนี้ ได้กล่าวถึง “ธรรมมุเทศ 4 ประการ”

มนุษย์เราที่เกิดมาในโลกนี้ พระพุทธองค์ตรัสว่า เกิดมาใช้กรรมเก่าประการหนึ่ง ทุกคน มีกรรมติดสันดานของตัวมา เมื่อเกิดมาแล้วก็มีกรรมมาดลบันดาลให้เป็นไปต่าง ๆ กัน ดังนั้น จึงทำให้มนุษย์ที่เกิดมามีความทุกข์ ความสุข ไม่เท่ากัน สมกับที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ธรรมมุเทศ 4 ประการ คือ

1. โลกคือหลุมสัตว์: ถูกความชราพาเข้าไปไม่ยั้งยั้ง

ความชราคือ คนเราทั้งหลายที่เกิดมานับตั้งแต่คลอดออกจากท้องแม่มา ก็มีความชราติด ตามขับไล่ไปทุกลมหายใจเข้าออก ทุกเวลานาที ซึ่งความแก่ความชรานี้เป็นเรื่องของมนุษย์ทุกรูป ทุกนาม เมื่อเป็นอย่างนี้ให้รีบชวนขวยทำความดี ละเว้นความชั่ว

2. โลกคือหลุมสัตว์ ไม่มีอะไรต้านทานป้องกันไว้ได้

ต้านทานนี้คือ คนเราทุกวันนี้ไม่มีใครสามารถต้านทานเทวทูต 4 คือ ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย นี้ได้

3. โลกคือหลุมสัตว์ ไม่มีอะไรเป็นของของตน ย่อมจะต้องถูกละทิ้งเสียทั้งหมด

ข้อนี้หมายถึงสิ่งของทั้งหลายทั้งหมดเท่าที่เรามีอยู่ เช่นเครื่องอุปโภค บริโภคก็ดี เป็น ทรัพย์สินเงินทองหรือไร่นาสาโทก็ดี ไม่ใช่ของตน เมื่อเราตายไปแล้วก็ไม่สามารถจะนำติดตัวไป ในโลกหน้าหรือปรโลกได้ ย่อมจะละทิ้งสิ่งเหล่านี้ให้เป็นสมบัติของลูกหลานต่อไป

สิ่งนี้พระพุทธองค์ท่านยังได้บอกอีกว่า ไม่ควรจะติดแน่นหรือยึดมั่นในทรัพย์สมบัติ ตลอดถึงตัวตนของเรา อย่าได้ไปหลงหรือสำคัญว่า “ตัวตนของตน”

4. โลกคือหลุมสัตว์ พร่องอยู่เป็นนิตย์ ไม่รู้จักเต็ม ไม่รู้จักหยุด ไม่รู้จักพอ เป็นทาสแห่ง ตัณหา

มนุษย์เราทั้งหลายล้วนมีแต่ความอยาก เช่น อยากได้ อยากมี อยากเป็น อยากสนุก สนาน ดังนั้นพระพุทธองค์จึงได้บอกว่าโลกคือหลุมสัตว์พร่องอยู่เป็นนิตย์ ไม่รู้จักเต็ม ไม่รู้จักพอ มีเท่าไรก็อยากมียิ่ง ๆ ขึ้นไป

ส่วนมากในช่วงเวลากลางวันผมจะนั่งเขียนจดหมายตอบคำถามข้อข้องใจ เวลาแถมมาก ต้อนรับพูดคุยกันในเรื่องนิมิต คนบางคนที่ถูกนิมิตก็สงสัยถามผมว่า

“ผมรู้จักชื่อ ที่อยู่เขาได้อย่างไร”

“รู้จักญาติพี่น้องของเขาได้อย่างไร”

“ที่ได้นิมิตฝันถึงเขานั้นมีวัตถุประสงค์อย่างไร”

บางคนที่มีความรู้ทางโลกมากมาย หว่าผมทำจดหมายเวียน จะเอาตำรวจมาจับผมเข้าคุก เข้าตะราง ฐานหลอกลวง คือหลอกลวงให้คนทำบุญทำทาน หลอกลวงให้คนหันมาเข้าวัดเข้าวา แหะเลคือความผิดของผมตามความเข้าใจของคนที่ไม่เข้าใจในเรื่องของการเวียนว่ายตายเกิด เรื่อง กฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

ผมเคยถามครูบาคันธาและพญาพิงคราว่า “เป็นอย่างไรบ้างในเรื่องนี้”

ท่านทั้งสองก็ได้ตอบว่า “ไม่เป็นไร ท่านจะแผ่เมตตาออกไปช่วย

อย่างไรก็ตาม ก็ทำเอาผมไม่สบายใจไปหลายวัน ผมนึก ๆ ไปแล้ว ก็นำหัวเราะให้กับตัว เอง บางครั้งก็นำร้องให้ให้กับตัวเอง เช่นกัน

ที่นำหัวเราะให้กับตัวเอง ก็เพราะนึกว่าคนเรานี้ก็แปลก รู้แต่ทางโลกความรู้ทางธรรมไม่มีเลย บางคนก็แก่จนเป็น ไม้ใกล้ฝั่งอยู่แล้ว น่าจะเรียนรู้เรื่องกฎแห่งกรรม หรือเรื่องสังสารวัฏอัน เป็นเรื่องจริง ซึ่งทำให้ผมนึกถึงภาษิตของคนภาคเหนือ ในความหมายที่ว่า “แก่เพราะกินข้าว เฒ่า เพราะเกิดนาน” (แก่เพราะกินข้าวเฒ่าเพราะเกิดนาน) ไม่รู้จักศีล ไม่รู้จักกรรมอะไร เกิดมาเป็น คนเปล่า เป็นคนไร้ประโยชน์ ไม่มีประโยชน์อะไรต่อสังคม

ที่นำร้องให้ให้กับตนเอง ก็เพราะไม่ใช่เรื่องธุระการงานของเราอะไรเลย ญาติพี่น้องของ เราก็มไม่ใช่เข้าทำนองว่า “เนื้อก็ไม่ได้กิน หนังก็ไม่ได้นั่ง เขายังจะเอากระดูกที่ไม่ดีมาแขวนคอ ให้” คิดแล้วก็ท้อแท้ให้กับตัวเอง

เย็นวันที่ 13 สิงหาคม ผมได้ช่วยพ่อแม่ที่แก่เฒ่าแล้วทำกิจวัตรการงานที่บ้าน ถึงเวลา อาหารเย็น ผมกับพ่อแม่ก็นั่งทานอาหารด้วยกันและได้คุยกันถึงเรื่องความสุข ความทุกข์ ของ การงาน คือการทำนา ทำไร่ของพ่อแม่ เพราะฝนไม่ตก น้ำไม่มีใส่ข้าวในนาที่ปลูกไว้

เวลาก็ผ่านไปโดยลำดับ ผมก็มีความรู้สึกกังวลนอนอีกแล้ว ซึ่งผมก็เข้าใจได้ทันทีว่า ถึง เล่าที่ต้องไปในโลกแห่งความลึกลับมหัศจรรย์อีกแล้ว

ผมล้มตัวลงนอนไปได้ประมาณสัก 20 นาที ก็รู้สึกตัวในนิมิตว่าครูบาคันธาและพญาพิง คราฯ ได้มารับเอากายทิพย์ของผมไปกับท่านทั้งสอง

ท่านทั้งสองได้พาผมไปในลักษณะเหาะ (ปลิว) ขึ้นไป ไปโดยไร้จุดหมายปลายทางไม่รู้ ว่าจะไปในทิศทางใด และแล้วก็ได้ลงไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เมื่อลงถึงพื้นแล้ว ครูบาคันธา คันธารุ ได้พูดกับผม

“คืนนี้ลงแวะดูสถานที่แห่งนี้นัก่อน แล้วค่อยไปที่จุดหมายปลายทางข้างหน้าอีก”

สถานที่ลงนี้เป็นที่โล่งเตียน สภาพบรรยากาศทั่วไปร้อนอบอ้าวตรงที่ลงไปนั้นเป็นห้วย ถนน มีความกว้างประมาณ 10 วา ท่านทั้งสองได้พาผมเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

พอเดินไปได้สักครู ผมก็ได้สังเกตเห็นมีคนอยู่กันเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละประมาณ 500 คน และแต่ละคนที่อยู่ทีนั้นบางคนนั่งเสื่อผ้า บางคนก็ไม่นั่ง มองดูคล้ายเปรตหรือซีเปลือยไม่มีผิ ด รูปร่างหน้าตาอยู่ในลักษณะอิดโรย ทนทุกข์ทรมาน

ในสภาพบรรยากาศนั้น บางทีผมก็ได้เห็นคว้นคำ คว้นแดงพวยพุ่งออกมา และตัวผู้คนที่ อยู่ที่นี่จะร้องโหยหวน น่าเวทนา จะเป็นอย่างไรไปเรื่อย ๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

แต่พอมีลำแสงหนึ่งปรากฏยังสถานที่ที่คนกลุ่มนั้นอยู่ บุคคลกลุ่มนี้จะยื้มขึ้นมาบนใบหน้า นิดหนึ่ง แล้วคนเหล่านั้นก็ยกมือขึ้นท่วมหัว ลำแสงที่ปรากฏอยู่กับบุคคลกลุ่มนี้ ผมสังเกตเห็น ลักษณะคล้ายกับหมอกลงในยามเข้ามิดของฤดูหนาว ลำแสงนี้เมื่อปรากฏขึ้นก็จะสร้างความร่มเย็น ให้กับบุคคลกลุ่มนี้ชั่วขณะหนึ่ง

ผม (ไพศาล) ได้เรียนถามครูบาคันธา ผู้เป็นประธานนำไปว่า “ลำแสงนี้คืออะไร”

ครูบาคันธา ได้ตอบว่า “ลำแสงหรือปรากฏการณ์ที่คล้ายหมอกลงนี้คืออานิสงส์แห่งการแผ่เมตตาภาวนาของพระภิกษุสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ โดยท่านเหล่า นั้นได้แผ่เมตตาภาวนามาให้คนกลุ่มนี้ได้รับความร่มเย็นชั่วขณะหนึ่ง”

ผมจึงได้เรียนถามไปว่า “มีพระภิกษุองค์ใดบ้างที่สามารถแผ่เมตตาภาวนามา ณ ที่นี้ได้”

ครูบาคันธายิ้มอย่างเมตตาแล้วตอบว่า “บริเวณนี้มีขอบเขตกว้างขวางมาก” ท่านพูด พร้อมชี้มือ ไปยังลำแสงหรือปรากฏการณ์ประหลาดที่เหมือนหมอกลงอย่างมาก ๆ นั้น

“นี่เป็นอานิสงส์ของ ท่านครูบาเจ้าอินทร์ อินโท วัดฟ้าหลังอำเภोजอมทอง จังหวัด เชียงใหม่

“และถัดจากนั้นไป” ท่านพูดพร้อมกับชี้มือไปยังลำแสงประหลาดที่มีลักษณะคล้ายหมอก ลงสีขาวว่า “อันนี้เป็นของพระอินทร์ ปญญาวัฑฒโน วัดสันป่ายางหลวง อำเภอมือง จังหวัด ลำพูน

ถัดจากนั้นไปอีกเป็นของ ท่านครูบาบุญมา วัดดอนชัย (ต้นแห่น้อย) อำเภอสันป่าตอง จังหวัด เชียงใหม่

ถัดจากนั้นไปอีกเป็นของ ท่านครูบาวงศ์ สุภโท วัดท่าจำปี อำเภอสันป่าตอง จังหวัด เชียงใหม่

ถัดจากนั้นไปอีกเป็นของ ท่านครูบานิล วัดสังครบุรี จังหวัดนครราชสีมา

ถัดจากนั้นไปอีกเป็นของ ท่านครูบาวงศ์คนครพิทักษ์ วัดตะคร้อ อำเภอกง จังหวัดนครราชสีมา

ถัดจากนั้นไปอีกเป็นของ พระอาจารย์ศรีจันทร์ วัดเลยหลง อำเภอมือง จังหวัดเลย ถัดจากนั้นไปอีกเป็นของ ครูบาแดง วัดท่าแซะ อำเภหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ครูบาคันธา กันธาโร พูดพร้อมกับชี้มือให้ผมดูเป็นลำดับไปพร้อมกับพูดขึ้นว่า

“พระภิกษุสงฆ์ที่ได้กล่าวนามมานี้ ท่านได้ตั้งจิตอธิษฐานตั้งใจแผ่เมตตาโดยที่ท่านเหล่า นั้นก็ไม่รู้ว่าสิ่งที่ท่านได้แผ่เมตตามานี้ได้ปรากฏอยู่ที่ไหนกันบ้าง และเดี๋ยวนี้สุ (หมายถึงไฟศาล) ก็ได้เห็นแล้วใช่ไหมว่าปรากฏอยู่ที่นี้”

ผมตอบว่า “ครับ”

ในขณะนั้นเอง ผมก็ได้เห็นบุคคลกลุ่มหนึ่งมีประมาณ 10 คนอยู่รวมตัวกันนั้น บางคน มีลักษณะหัวล้านเหมือนพระสึกใหม่ ผมก็ได้ถามท่านว่า “เป็นใคร? อยู่ที่ไหนกันบ้าง?”

ครูบาคันธาได้ตอบคำถามพร้อมกับชี้มือไปว่า “คนคนนั้นสมัยเมื่อยังอยู่ในโลกมนุษย์ก็ได้ เป็นพระสงฆ์แต่ได้ล่วงละเมิดทำผิดศีลผิดวินัยอย่างร้ายแรงเมื่อตายจากโลกมนุษย์ไปแล้วจึงมาตก อยู่ในห้วงอบายภูมิที่นี่”

ครูบาคันธาก็ได้บอกชื่อให้กับผมหมด ซึ่งมีทั้งภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคอีสาน และ ภาคใต้ บางองค์หรือบางคนก็ตายไปหลายสิบปีแล้ว บางองค์หรือคนก็เพิ่งตายไป บางองค์เมื่อ ตอนบวชเป็นพระสงฆ์ก็เป็นนักเทศน์ที่ดีและเก่งด้วย

ครูบาคันธาและพญาพิงคราชได้พาผมดูสถานที่นั้นได้ครู่ใหญ่ ท่านจึงได้หันมาพูดกับ พญาพิงคราชว่า “เราพอแล้ว พาไฟศาลไปข้างหน้ากันเถอะ”

พญาพิงคราชก็ได้ตอบขึ้นว่า “ดีเหมือนกัน เวลาที่มีน้อยอยู่”

เมื่อพูดเสร็จแล้ว ครูปาคันธา ได้ให้ผมยืนหลับตา สักครูหนึ่งพอท่านสั่งให้ลืมตา ผมก็ รู้ว่าตัวเองได้ เหาะ (ปลิว) ขึ้นไปกับครูปาคันธาและพญาพิงคราช ผมก็นึกในใจว่าที่ครูปาคันธา ไปเมื่อตะกี้ไม่ใช่จุดหมาย ปลายทางของการนิมิตในวันนี้ แต่จุดหมายปลายทางที่จะไปคืนนี้กำลัง จะเดินทางไปถึง

ท่านทั้งสองได้พาผมไปไกลพอสมควร และได้พามาลงสถานที่แห่งหนึ่งสถานที่แห่งนี้ไม่ เหมือนกับ แห่งแรก ถ้าจะว่าไปแล้วต่างกันราวกับฟ้ากับดิน สถานที่ที่ผมลงครึ่งหลังนี้ สภาพ บรรยากาศชุ่มเย็นเหมือนกับ ฝนตกใหม่ ๆ และบริเวณที่ลงมานี้ก็เป็นห้วยถนน ถนนเส้นนี้มีความ กว้างกว่าถนนครั้งก่อน คือมีความกว้าง ประมาณ 20 วา มีความยาวสุดลูกหูลูกตา

ท่านทั้งสองได้พาผมเดินจากที่นั่นมาประมาณ 500 เมตร ผมก็สังเกตว่ามีบ้านไกลลิบ ๆ อยู่ตรงหน้า ท่านก็ได้พาผมเดินไปเรื่อย จนถึงหมู่บ้านนั้น

หมู่บ้านนี้ผมสังเกตเป็นหมู่บ้านที่มีความสะอาดเรียบร้อยดีมาก บ้านแต่ละหลังอยู่ห่างกัน ประมาณ 5 วา และบ้านแต่ละหลังนี้มีลักษณะคล้ายกับวิหาร (มณฑป) ที่ครอบรอยพระพุทธรูป บาท แต่บ้านที่ผมเห็นนี้มี ขนาดเล็กกว่ามณฑปประมาณครึ่งหนึ่ง

ตามรายทางของถนนแห่งนี้หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นอันหอมซึ่งเกิดจากต้นไม้ที่อยู่ตามรายทาง นั้น ผมก็ไม่ ทราบว่าเป็นต้นอะไร ถามท่านทั้งสองท่านก็ไม่ยอมบอกให้ ท่านบอกว่า “ถึงบอก ไปทางโลกมนุษย์เขาก็ไม่รู้จัก อยู่ดี ให้ไพศาลสังเกตดูเอาที่แล้วก็แล้วกัน” ผมจึงได้สังเกตดู

ต้นไม้มีใบและต้นคล้ายต้นทานตะวัน แต่ดอกเหมือนกับดอกสลิด

ท่านทั้งสองได้พาผมไปหยุดอยู่ตรง ณ บ้านหลังหนึ่ง ซึ่งก็หมายถึงจุดหมายปลายทางที่ ได้ตั้งใจกันไว้ และ ณ ที่นั้นก็ได้มีคนนั่งรอคอยคณะของเราอยู่แล้ว

“เออ! นี่ละนะ มีอะไรจะพูดหรือส่งไปยังโลกมนุษย์ของเราที่ส่งไปได้แล้ว ถึงเวลาที่จะ ได้ส่งกัน”

คนที่นั่งรอคอยของเราอยู่มีอายุประมาณ 60 กว่าปี มีรูปร่างผอมสูงมีหนวดอยู่ริมฝีปาก เน็ดหนึ่ง ผมหงอกขาวประปราย ได้เปลี่ยนท่านั่งพับเพียบเป็นนั่งคุกเข่า พร้อมกับยกมือไหว้ท่าน ทั้งสอง แล้วกล่าวว่า

“กราบนมัสการท่านครูปาคันธา และท่านพญาพิงคราชพร้อมกับไพศาล” ผมก็ได้ยกมือ ขึ้นไหว้ตอบ

“ตัวผมนี้มีชื่อว่า “น้อยอุ่น” ได้ตายจากโลกมนุษย์มาแล้วเมื่อเดือน 7 (เหนือ) ขึ้น 12 ค่ำ ปี พ.ศ. 2370 โดยโรคท้องร่วง เมื่อตัวข้าได้ตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ก็ได้ไปเกิดเป็น เปרט อสุรกาย ได้รับความทุกข์ ทรมาณมาก ทั้งนี้เพราะตัวข้าเมื่อมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ เป็นคน มีเงินมีทองอยู่ในฐานะที่ดีคนหนึ่งของเมือง น่าน แต่ข้าก็เป็นคนใจบาปหยาบช้านอกจากใจบาป หยาบช้านี้แล้ว ตัวข้ายังเป็นผู้ตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ชอบใน การทำบุญทำทาน คิดเป็นเรื่องเหลวไหล ไร้สาระ ไม่เชื่อเรื่องกรรมเวรอะไร รวมทั้งเรื่องของการเวียนว่ายตาย เกิดอีกด้วย

ด้วยสาเหตุที่ตัวข้าไม่เชื่อเรื่องเวรเรื่องกรรมนี้ ทำให้ตัวข้าได้สร้างเวรสร้างกรรมขึ้นโดยรู้ เทาไม่ถึง การณ์ เช่นว่าได้จับสัตว์มาทรมาน โลกที่ดินของคนอื่นมาเป็นของตัวเอง และชอบดูถูก เียดหยามคนจน และ ชูเชิยบังคับเบียดเบียนคนอื่นมาเป็นเมียของตัวเองดังนี้”

น้อยอุ่น พูดพลางก็ร้องให้พุ่มพวยไปด้วย ดูน่าเวทนายิ่งนัก

“แต่ตัวข้าก็มีบุญอยู่นิดหนึ่ง คือเมื่อสมัยยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ข้าได้ศกบาตรพระอยู่ ครึ่งหนึ่ง บุญอันนี้แหละทำให้ตัวข้านี้พ้นจากสภาวะเปรตอสุรกาย และได้มาสถิตเฝ้าอยู่ที่นี้ได้ยัง ไม่ถึง 30 ปีในโลกมนุษย์เลย

นมัสการท่านครุฑาคัณธาและท่านพญาพิงคราช”

ชายคนนั้นได้พูดขึ้นพร้อมกับเอามือเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมาเพื่อให้ใบหน้าหายจากคราบน้ำ ตา แล้วพูดต่อไปอีกว่า

“ที่ตัวข้าได้มาสถิตและเฝ้าอยู่สถานที่นี่คือ ผลบุญกุศลของคนที่อยู่ในโลกมนุษย์ได้ทำไว้ แล้วมาเกิด อานิสงส์อยู่ที่นี้ โดยเจ้าของผลบุญกุศลอันนี้ก็ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ซึ่งมีชื่อในโลก มนุษย์ว่า “นายบุญเยี่ยม คำชาวสันต์

เรื่องที่ตัวข้า (น้อยอุ่น) จะส่งไปนี้เป็นเรื่องบุญกรรมความเป็นมาของเจ้าของกุศลผลบุญที่ นี้ ซึ่งมีทั้งบุญกรรมที่ดีและไม่ค่อยดีจะมากกระทบเอา ตัวข้าน้อยอุ่นก็มีความเป็นห่วงเรื่องนี้และจะ ได้เล่าเรื่องบุญกรรมความเป็นมาของ นายบุญเยี่ยม คำชาวสันต์ ให้ด้วย”

เรื่องมีอยู่ว่า

มีอยู่ชาติหนึ่ง ซึ่งเป็นชาติที่ 624 นายบุญเยี่ยม คำชาวสันต์ ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เป็น คนฝึกไฟในบุญทานคนหนึ่ง มีชื่อว่า “น้อยแยง” มีพี่น้องด้วยกัน 4 คน คือ น้อยแยงเป็นคน แรก น้องอีก 3 คน มีชื่อว่า

1. นางสิตา
2. น้อยหมื่นพริก
3. น้อยจันทร์แก้ว

ตัวน้อยแยงผู้เป็นพี่ชายคนโต เนื่องจากเป็นผู้ที่ฝึกไฟบุญทานเป็นอย่างมาก ได้นำน้อง ๆ ทั้ง 3 คนนี้ ไปวัดทำบุญทำทานด้วยกัน น้อง 2 คนชอบไป แต่น้องสุดท้องไม่ไป เพราะนิสัย ส่วนตัวไม่ชอบการทำบุญ

ในการทำบุญทำทานแต่ละครั้งที่พี่ชายคนโต หรือน้อยแยง ก็ได้พาน้อง 2 คน ที่ชอบ ร่วมทำบุญด้วยกัน ให้อธิษฐานจิต

“ขอให้เกิดมาชาติหน้าหรือชาติไหนก็แล้วแต่ ขอให้ได้เกิดมาร่วมทำบุญทำทานด้วยกันอีก และขอให้ได้พบกันทุกภพทุกชาติไป จนถึงพระนิพพานเป็นที่สุด”

เสร็จแล้วก็ได้กรวดน้ำลงดินเพื่อบอกให้แก่แม่พระธรณีและโลกทั้ง 3 ได้รับรู้รับทราบไว้

ส่วนด้านบาปในชาตินั้น น้อยอุ่น คนเฝ้ากุศลผลบุญก็ได้บอกว่า

น้อยแยงได้ทำบาปไว้มากเช่นกัน คือ ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมามากเพราะตัวเองมีหน้าที่ต้องล่า สัตว์มาเลี้ยงครอบครัว ใจจริงแล้วก็ไม่อยากจะทำ แต่จำเป็นต้องทำ ด้วยเหตุนี้ น้อยแยง จึงได้ ทำการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไปเป็นจำนวน 109 ตัว ในชาติที่ 624 นี้

ด้วยผลบุญผลบาปในชาติที่ 624 นั้น ก็ได้มีผลไล่ติดตามน้อยแยงมาทุกภพทุกชาติ จน มาถึงชาตินี้ ซึ่งเป็นชาติที่ 635 ได้ ผลบุญที่น้อยแยงได้ทำไว้และได้อธิษฐานต่อแม่พระธรณีและ โลกทั้ง 3 ก็มีผลเหมือนเดิม คือทำให้ครอบครัวนี้ คือ 1. น้อยแยง 2. นางสิตา 3. น้อย หมื่นพริก ได้มาพบกันอีก ยกเว้นน้อยจันทร์แก้ว

จากนั้น น้อยอุ่น คนเฝ้ากุศลผลบุญก็ได้พูดต่อ ไปอีกว่า

1. น้อยแยง เกิดมาในชาติปัจจุบัน (คือชาติที่ 635) คือ นายบุญเยี่ยม คำชาวสันต์
2. นางสีดา เกิดมาในชาติปัจจุบัน ได้เกิดมาเป็นผู้ชาย ชื่อ นายอินแหลง คำชาวสันต์
3. น้อยหมื่นพริก เกิดมาในชาติปัจจุบันเป็นหญิง ชื่อ นางแผ่นแก้ว คำชาวสันต์
4. น้อยจันทร์แก้ว เกิดมาในชาติปัจจุบันมีอภิสกุลกรรมตรอน ทำให้เกิดเป็นงูอยู่ในป่า เมืองน่านไปแล้ว และจะไม่มีโอกาสได้พบกันอีก ต่อไป

ผม (ไพศาล) ถามน้อยอุ่น (คนเฝ้ากุศลอนายบุญเยี่ยม) ว่า “คนกลุ่มนี้เกิดมาชาตินี้เขาเกิด เป็นอะไรกัน และมีศักดิ์เป็นอะไรกันบ้าง”

น้อยอุ่นบอกว่า “อันนี้ไม่ใช่หน้าที่ของตัวข้าที่จะบอก เป็นหน้าที่ของน้อยแยงในอดีต หรือนายบุญเยี่ยม คำชาวสันต์ ในชาตินี้จะเป็นคนบอกซึ่งถ้าหากว่าไพศาลพบน้อยแยงหรือนาย บุญเยี่ยม คำชาวสันต์ แล้วให้ถามเอาเองเถอะว่าเขาเกิดมาในชาตินี้เป็นอะไรกัน”

ส่วนด้านบาป ในชาติที่ 624 ที่น้อยแยงได้ทำไว้คือ ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมามากนั้น ก็ไล่ ติดตามทุกภพทุกชาติแต่ไม่ทัน ระวังจะมาทันชาตินี้ โดยบาปกรรมที่ได้ทำไว้กับสัตว์ในอดีตชาติ นั้นจะตามมาทันในชาตินี้ จะออกมาในรูปของ

1. มีคนคิดปองร้ายอยู่ นั่นก็คือมีคนคิดที่จะฆ่านายบุญเยี่ยมโดยใช้ปืนยิง คน ๆ นั้นน้อย อุ่นก็ได้บอกชื่อไว้ด้วย (ตัวผมขอสงวนชื่อเอาไว้)

2. จะเกิดอุบัติเหตุเกี่ยวกับการเดินทางโดยรถยนต์ ซึ่งเหตุการณ์ทั้งสองนี้จะเกิดขึ้นภายในปีนี้ ตัวข้าน้อยอุ่นก็ขอส่งเรื่องนี้ไป

เรื่องที่ข้าจะส่งล้าเมืองมนุษย์หรือไพศาลนี้ก็คือ เรื่องแนวทางแก้ไขที่จะทำให้บุพกรรม อันไม่ค่อยดีนี้เบาบางลงไป และให้นายบุญเยี่ยมได้อยู่สุขสบาย พ้นจากภพภัยต่าง ๆ ทั้งในชาตินี้ และชาติหน้า

“มีเรื่องอย่างไรหรือแนวทางแก้ไขอย่างไรก็ให้บอกไปด้วย” พญาพิงคราชพูดขึ้น

แนวทางแก้ไขนั้น น้อยอุ่นได้พูดขึ้นอีก

“ให้นายบุญเยี่ยม คำชาวสันต์ ะมัดระวังในการเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ทั้งไปคน เดียวหรือไปกับเพื่อนฝูง ให้มีสติรอบคอบ อย่าดื่มสุราเมรัยอันเป็นสาเหตุแห่งความประมาท

ให้นายบุญเยี่ยม คำชาวสันต์ ทำบุญสืบชะตาอายุแบบพื้นเมืองทางภาคเหนือ โดยให้ทำ ที่บนบ้านนั้น และให้พระเทศน์ธรรม “โลกาวุฒิ” ขึ้น 1 ถิ่นต์ ให้เทศน์วันทำบุญนั้นแหละ

การนิมนต์พระมาทำบุญนั้นก็ขอให้มนต์พระที่มีพรรษาอายุ 9 รูป และถ้าจะทำก็ขอให้ ทำโดยเร็ววัน อย่าช้า อย่าให้เกินปีนี้ (ปี 2532)

ในวันทำบุญ หากว่าทำเสร็จแล้วก็ให้กรวดน้ำบอกให้แม่พระธรณี เจ้าที่และโลกทั้ง 3 รับรู้รับทราบไว้ แล้วให้อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลทั้งหลายไปหาเจ้ากรรมนายเวร

และต่อไปหากได้ถวายเครื่องไทยทานครบ 109 ครั้ง ภายใน 3 ปี ก็จะเป็นการดียิ่ง” สุดท้าย น้อยอุ่นคนเฝ้ากุศลผลบุญของนายบุญเยี่ยม คำชาวสันต์ก็ได้บอกว่า

“ขอให้หาเรื่องนี้ไปบอกให้กับ น้อยแยง ในอดีตชาติ หรือ นายบุญเยี่ยม คำชาวสันต์ ในชาตินี้ ซึ่งปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ โดยอยู่บ้านเลขที่ 6/3 หมู่ 12 บ้านสันหลวง ตำบลป่าสัก อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน ให้ด้วย”

ผม (ไพศาล) ก็รับคำนี้ไว้ว่า “เออ! จะบอกไปให้”

น้อยอุ่นได้อนุโมทนาสาธุด้วย และยังบอกต่อไปอีกว่า

“ตัวข้าน้อยอุ่นผู้นี้จะพ้นจากวาระหน้าที่เฝ้ากุศลผลบุญที่นี้ก็ต่อเมื่อนายบุญเยี่ยม คำชาว สันต์ สิ้นบุญจากโลกมนุษย์นี้แล้ว และมารับเอาส่วนบุญกุศลที่นี้ ข้าน้อยอุ่นก็จะได้ลาจากนาย บุญเยี่ยม ไปเกิดในโลกมนุษย์ และก็จะขอโอสถกรรมต่อนายบุญเยี่ยมด้วย

ทั้งนี้ เพราะว่าในอดีตชาติมา เมื่อข้าอยู่ในโลกมนุษย์ ตัวข้าก็เป็นคนที่โลกเอาที่ดินของ น้อยแยงด้วย ตัวข้ามีกรรมหนาจริง ๆ แม้ว่าข้าได้ไปเกิดโลกมนุษย์ชาติหน้า มีบุญได้เกิดเป็น มนุษย์จริง แต่เป็นคนมีอาการไม่ครบ 32 ประการ คือ เป็นคนตาบอด ตาข้างหนึ่งจะบอดสนิท ข้างหนึ่งก็จะเห็นแค่เลื่อนราง ลิ่นไก่กัสน์ พุดอะไรก็ติดอ่างหมด พุดไม่ทันคนอื่นเขา

ตัวข้านี้เสียใจมาก กว่าสำนักได้ก็สายไปแล้ว”

น้อยอุ่นพุดไปก็ทำท่าจะร้องให้ขึ้นอีก

ครูบาคณาและพญาพิงคราชจึงพุดขึ้น “เออ! ไม่ต้องร้องไห้ละ จะช่วยแม่เมตตาให้ หนักเป็นเบา”

น้อยอุ่นคนเฝ้ากุศลของนายบุญเยี่ยม ได้ยกมือไหว้ต่อครูบาคณาและพญาพิงคราช แล้ว บอกว่า “สาธุ ๆ ๆ”

ครูบาคณาและพญาพิงคราชก็ได้กล่าวลาน้อยอุ่น เพื่อไปโปรดกับบุคคลอื่น ๆ อีก

สำหรับเรื่องของ นายบุญเยี่ยม คำชาวสันต์ ผมก็ได้เขียนจดหมายบอกไป เมื่อนายบุญ เยี่ยมได้รับจดหมายจากผมแล้ว ก็รีบเดินทางและสืบเสาะหาบ้านผม จากบ้านสันหลวง ตำบลป่า สัก อำเภอเมือง มาถึงบ้านผมคือบ้านท่ากอจัว ตำบลปากบ่อง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน มี ระยะทาง 20 กิโลเมตร

เมื่อสืบหา ก็ได้พบบ้านผมและพบผมด้วย จึงได้มีการพูดคุยกันถึงเรื่องนิมิตที่ผมได้รู้ได้ ทราบมา

เมื่อพุดกันเสร็จแล้ว ผมจึงได้ถามนายบุญเยี่ยมว่า “นายอินแหลงและนางแผ่นแก้ว นั้น คือใคร เป็นอะไรกัน”

นายบุญเยี่ยมจึงได้บอกว่า “นายอินแหลง คือพ่อของเขาเอง ส่วนนางแผ่นแก้ว ก็คือแม่ ของเขาเช่นกัน” ซึ่งตรงตามที่ผมได้นิมิตไว้ทุกประการ

อยู่ต่อมาอีกไม่กี่วัน คือวันที่ 19 กันยายน 2532 นายบุญเยี่ยมก็ได้กำหนดทำบุญสืบชะตาแบบพื้นเมืองเหนือที่บ้านของเขา โดยในวันทำบุญวันนั้น ผมก็ได้ไปร่วมทำบุญด้วย ซึ่งนายบุญเยี่ยมก็ทำตามที่ผมได้รับรู้มาจากน้อยอุ่นทุกประการ คือมีเทศน์ธรรมโลกาวุฒิ 1 กัณฑ์ และนิมนต์พระที่มีพรรษาอายุมาสดขัยมงคลให้ด้วย

เมื่อเสร็จพิธีแล้ว ตัวผม (ไพศาล) ก็ได้นำตัวนายบุญเยี่ยมตลอดจนญาติพี่น้องกรวดน้ำ ลงดิน เพื่ออธิษฐานบอกให้แก่พระธรณีและโลกทั้ง 3 รับรู้รับทราบไว้ และได้อุทิศส่วนกุศลทั้ง หลายไปหาเจ้ากรรมนายเวรตามที่น้อยอุ่นได้สั่งมา

นอกจากนี้ ตามที่น้อยอุ่นได้พูดมาว่า หากแม่นายบุญเยี่ยมพร้อมทั้งครอบครัวสิ้นอายุขัย จริง ๆ คือ เมื่อความชรามาถึง ชาตต่อไปครอบครัวนี้ก็ต้องมาพบกันและทำบุญทำทานกันต่อไปอีก ดังนี้

1. นายบุญเยี่ยม คำชาวสันต์ ชาตต่อไปจะได้ชื่อว่า นายบุญศิริ เสวนาวงศ์
2. นายอินแถลง คำชาวสันต์ ชาตต่อไปจะได้ชื่อว่า นายคงทน เสวนาวงศ์
3. นางแผ่นแก้ว คำชาวสันต์ ชาตต่อไปจะได้ชื่อว่า นางลัคนา เสวนาวงศ์

และครอบครัวนี้จะยึดมั่นอยู่ในศีลธรรมอันดี จนตราบเข้าถึงพระนิพพานของแต่ละคน ซึ่งก็ยังอีกหลายสิบชาติทีเดียว